

Dyveri jo i Reglen straffes med 5 Dage og anden Gang begaaet Dyveri med 3 Gange 5 Dage paa Band og Brød og desfra højere op, gaar omkring med Nationalkofarden. Er det Retfærdighed? Og er det rigtigt, hvad den ærede sidste Taler sagde: „Vi kjende ikke Folks Forhold, naar de komme ind, og den Gne er da ligesaa god som den Anden?“ Paa ingen Maade! Der er Kontinuitet mellem de Straffe, som en Mand idømmes ved den civile Jurisdiktion, og de Straffe, som han idømmes ved den militære, saaledes at den, der engang har gjort sig skyldig i Dyveri i civil Stilling, selvfølgelig, naar han gjentager denne Forbrydelse, efter at han er indfaldt som Militær, dømmes for anden Gang begaaet Dyveri. Man kan overhovedet ikke saaledes overffjære en Mands Liv paa et vist bestemt Tidspunkt og sige: „Fra nu af kjende vi ikke til Forskjel; nu ere Alle lige“; det gaar selvfølgelig ikke an. Det var nu Uretfærdigheden med Hensyn til det første Punkt af den i Forslaget under Nr. 10 optagne 2den Paragraf. Under dens Nr. 2 er Uretfærdigheden dernæst den, at man siger til det urolige Hoved, som man vil bringe til Orden, ikke ved Prygl — thi var det Hensigten, saa laa der dog Noget til Grund for Bibeholdelsen af Nedsættelsen i de Meniges 2den Klasse —, men ved selve denne Nedsættelse: „Vi ville benytte det yderligere Tryk, der ligger i Nedsættelsen, for at gjøre Dig til et nyt og bedre Menneſke“, samtidig med, at der mulig, som sagt, staar Folk i Kompagniet, som kunne være straffede for Handlinger, der ere vanærende ikke blot i militær Henseende, men ogsaa i borgerlig. Og der kommer endelig et tredje Moment af Uretfærdighed til, nemlig at der skal en Tid af 3 Maanedes til, for at den Bedkommende igjen kan naae op i de Meniges 1ste Klasse. Naar Nogen endda begaar Dyveri, hvor Nedsættelsen i de Meniges 2den Klasse strax følger efter, saa kan han, da han maaffe begaar Dyveriet i den første Del af sin Tjenestetid, dog supponeres at faae Tid til at kunne komme op igjen i den 1ste Klasse. Men da den, der paa Grund af Uordener skal nedsættes i 2den Klasse, maa have begaaet en Række af Uordener, før man sætter ham ned i denne Klasse,

og da denne hans Straf altsaa i Reglen vil falde paa et senere Tidspunkt af hans Tjenestetid, saa kan man ikke antage, at der vil være 3 Maanedes tilbage af denne. Og naar han ikke har disse 3 Maanedes tilbage, hvori man vil, at han skal kunne gjøre sig til et stikkeligt Menneſke paany, saa kommer han altsaa til senere at møde i Leiren og ved Præsentationer osv. som en Mand, der stadig er berøvet sin Vre. Den, der ser ham med den sorte Kofarde, veed ikke, at han ikke er en Mand, der er straffet, fordi han er en Dyv, Bedrager eller Hæler, og han veed ikke, at han kun har været et uroligt Hoved, som, naar han kommer i Leir flere Aar, efterat han har forladt Tjenesten første Gang, mulig kan være bleven en sindig og rolig Mand. Han vil da være stillet paa den Maade, at han ikke mere ser sig i Stånd til at komme ud over den Vresstraf, som man i sin Tid har idømt ham; efter Udvalgets Endringsforslag er det jo netop en slet og ret Vresstraf, som man har paalagt ham. Jeg finder, at dette Udvalgets Forslag indeholder en saadan Tilføielse til det af den høitærede Minister indbragte Lovforslag — et Forslag, som ganske vist er mildt, ja maaffe allfor mildt, men som jeg dog anser for godt og brugeligt —, at jeg virkelig ikke tror at kunne stemme for saa megen Uretfærdighed, hvis Lovforslaget maatte komme til at foreligge til endelig Vedtagelse ved 3die Behandling, suppleret paa den omhandlede Maade. Jeg synes, at man i Et og Alt bør holde sig til den høitærede Minister, der ikke har villet gaa ind paa det omfattede Forslag. Skulde man endelig ville beslutte sig til Noget i denne Retning, ja, lad det saa blive et Tryk, som man giver den feige Mand; thi, uagtet Feighed ikke er nogen egentlig vanærende Egenſkab, saa har man dog saa lidt Medføielse med den Feige, at man vel med Hensyn til ham kunde beholde den omhandlede Straf, saaledes som den høitærede Minister ogsaa var villig til. Ege overfor ham kan jeg tænke mig den anvendt, thi der er Tale om et rent militært Forhold; men i alle andre Tilfælde vilde jeg anse den for at være et lige slet og uretfærdigt Straffemiddel.